

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 6 (46/iunie 2024)

Eminescului mărire (3)

Mircea Dorin ISTRATE¹

Icoană-i limba noastră românească

Mă-NCHIN la tine, LIMBĂ ROMÂNEASCĂ,
Ca la ICOANA cea dumnezeiască,
La care muritorii veac de veac
Cerutu-mi-au IERTĂRI și au SPERAT
C-o să le de-a PUTERI și BIRUINȚĂ,
Ce-or izvorâ din slaba lor CREDINȚĂ.

Că-n chipul zugrăvit de-un om cu har
Cu tine-i Iertătorul nostru chiar,
Iar tu, cu boaba ta de PREASMERIT
Sub UMBRA Lui ești veșnic, OCROTIT.

*

Așa-i și limba noastră, ROMÂNEASCĂ,
Ce dată ni-i de pronia cerească.
Cu VORBA ei ne-am spus tot ce-am SIMȚI
Și câte-n astă lumea-am PĂTIMIT.
ISTORIA ce înc-am FĂURIT-o
Cu VREAREA noastră ceia ce-am GÂNDIT-o.
Tot ce-am IUBIT pe lume și-am SPERAT;
Și cât CERESUL încă ne-a mai dat;
Cum am urcat pe CRUCE RĂSTIGNIȚI;
Și cum de alții fost-am UMILIȚI.
Și tot în ea DURERILE le-am PLÂNS
Și-MBUCURAȚI așîșdelea am RÂS.
Cum ARȘI PE RUG și-n ȘTREANGURI înălțați
Ne-am DESPĂRȚIT de-atâtea ori de FRAȚI,
Ce stau și-acuma-n alte HĂRȚI STRĂINE,
În locuri ce-s a noastre, da-s VECINE.

**

Ca Tine Doamne și ea, LIMBA NOASTRĂ,
E INȚELEAPTĂ, VIE și MĂIASTRĂ,
Ne STÂMPĂRĂ, nevoile avute;
Și cele GRIJI de noi numi știute.
Și-n zi de zi la Tine înălțate
Iertări noi cerem multelor PĂCATE,
Ce tot le facem, și-apoi ne căim,
Că ispitiți de gânduri, le dorim.

***

Ne IARTĂ dară Tu, cel IERTĂTOR
Că oameni suntem, clipelor datori.
Da nu ne dă iertare de UITĂM
Ca limba românească s-o PURTĂM
În CINSTE și-n ONOARE cât trăim,
Oriunde SOARTA va dori să fim.
La temelia ei îmi SAPĂ mulți din umbră,
Vrând VREMURI VECHI din urmă să ne-ajungă.

****

¹ 10 episoade-n, 10 zile-n, 10 poezii

AVRAM IANCU - 200!

Cetatea Cavalerilor

Cartea Mea, e și a Tăi ISSN 2734-6889; ISSN_L 2734-6889

Nr.6(46/iunie 2024)

*Voi, trăitori în limba cea română,
Aveți în minte vorba cea străbună,
Că ȚARA asta veșnic se va ține
De ne CINSTIM așa cum se cuvine,
STRĂBUNII, LIMBA, NEAMUL, SÂRGUINȚA,
DRAPELUL țării, IMNUL și CREDINȚA.*

***

Rugă pentru Limba Română

Motto :

***Trecător prin ceruri ninse /cu luceferii în roi,
Însfințesc cu-a mele vise, /urma carului cu boi***

*Doamne ce-ai făcut atâtea pentru raiu-ți din poveste
Unde neamuri nesfârșite dimpreună veșnicesc,
Fă de vrei, ca toți aceștia să vorbească românește
Că nu-i limbă mai frumoasă pe întinsul tău ceresc.*

*Are miere în cuvinte și e leac de pus la rană
Dacă ții în al tău suflet tănuite dureri,
Ea împacă și unește, ce dezbină și destramă
Și e vorba îndulcită la iubiri de primăveri.*

*Și-apoi Doamne, rugi smerite ce 'nălțăm la ceruri sus
Pline toate de nădejde pusă-n ultima speranță,
Doar în limba românească au cuvântu-n jale uns
Când cerșim iertări spășite, la păcatele din viață.*

*Și-apoi doina cu aleanul, și-apoi dorul cu fiorul
Nu Tu pusu-le-ai, Mărite, în cuvântul Eminesc?
Inimi toate să tresalte, însfințească-se cu dorul
Când poeții vruți de tine, românește glăsuiesc.*

*N-ai pe boltă un Luceafăr înroit cu alte stele
Care-n noapte luminează nesfârșitul Tău ceresc?
Și-apoi raiul fără margini, îmbuibat cu toate cele
Nu e plin de noi românii, ce pe Tine te slăvesc?*

**

*De-asta fă a noastră vorbă toți pe-acolo s-o vorbească,
Că e limbă de Cazanii însfințită de dieci,
Și e veche ca Adamii din grădina Ta lumească
Ce ne-ai dat-o să o ducem, din-ceputuri, până-n veci*

***

A noastră limbă românească

*Cum sună limba românească, urechii care o ascultă,
V-ați întrebat măcar odată, așa, din pură întâmplare?
E lină, dulce și doinită, de toți ce-o simt, ușor vorbită,
Iar pentru suflete și inimi, alintător-vindecătoare.*

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 6 (46/iunie 2024)

*În ea e mierea bucuriei și întristată amăreală,
Divinul ce-i într-o iubire și visul 'nălțător spre stele,
Iertări smerite la greșeală, cerute-n rugă, cu sfială,
Și dorul pus în bobi de lacrimi, din toate simțurile cele.*

*E șoapta mută care spune mai mult de câte sunt de spus,
Cuvântul iertător greșelii și-nălțătoarea mulțumire,
Durerea cea fără margini din bocetul la cela dus
Și în lungimea unui vers, la toate astea, lecuire.*

*Și-apoi la noi și cucul cântă în dulce graiul românesc
Iar ciocârliă-n tril se-avântă ne spuie cântul ei divin,
În limba noastră și izvorul și vânturile îmi șoptesc
Și-o strună-n cântul ei ne-adună, în jurul unei căni cu vin.*

*A noastră limbă-i limbă veche, lăsată-n rând de la strămoși,
Vorbită de Adamii noștri în caldul ăstui cuib de lume,
Voi moștenire-n rând lăsați-o, avere pentru norocoși,
Ce-n veci de veci să mi-o păstreze, că-i veche taină și minune*

***

Ce e Limba Românească?

*Ce e limba românească?
FRUMUSEȚI ce stau să nască
Din CUVINTE măestre,
Ca mușcate la ferestre,
DOR nestins și alinare,
Vechi BLESTEM și îndurare,
LEAC la inima răpusă,
Cea SPERANȚĂ-n Maica pusă,
PILDĂ și PROVERB ce spune
Nesfârșita-NȚELEPCIUNE,
CHIUITUL de la nuntă,
TAINĂ veche, neștiută,
DOINA plânsă în caval,
CLIPOCITUL unui val,
TOLBA plină cu povești
Și IUBIRI dumnezeiești,
DRAGOSTEA de neam și țară
LACRIMA din ochi de mamă,
Nălțătoarea cea IUBIRE,
Nostalgii din AMINTIRE,
Bucurii prinse-n VISARE,
BOCET trist de-nmormântare,
VIAȚA scursă-n veșnicie,
Tot ce-a fost și ce-o să fie,
HARUL pus în Eminesc
Din DIVINUL cel ceresc
LEAC la suflet, ALINARE,
Nesfârșită ÎNCÂNTARE.*

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 6 (46/iunie 2024)

***

***De citesc a tale versuri
Lui, Eminescu, Luceafărul limbii române.***

*De citesc a tale versuri mă-nfior câtând cu gândul
Spre Măritul, care-ncuget ți-a turnat dumnezeire
Și-n cuvânt ți-a pus simțire, iar cel suflet miruindu-l
La 'nălțat peste a noastre, să se facă nemurire.*

*Tu, în slova-ți mângâiată pus-ai jalea și cu dorul
Și iubirea să ne urce spre cerescul cel divin,
Nerăbdarea tinereții, mări de lacrimi și fiorul
Ce să-mbete-a noastre inimi, ca pocalele cu vin.*

*Mai apoi, în nopți cu lună ne-ai purtat prin universuri
Să ne-arăți nemărginirea lumilor de-acol' de sus,
Cum genuni ce nasc luceferi, înlăuntrul unor versuri
Tăinuiesc iubiri mărețe, petrecute în ascuns.*

*Iar pe lacul plin de nuferi tremurând în unduire
Sub ascunsul unui nour, pe o noapte înstelată,
La o tânără codană îndulcită cu iubire
I-ai vândut un roi de stele, pentr-o gură sărutată.*

*Când în codrul de aramă ți-ai ascuns copilăria
În poiana înflorată sub o buză de izvor,
Ai știut că vine-o vreme când te-ncearcă nostalgia
Și-ntr-o lacrimă usca-vei fierbințeala unui dor.*

*În scurtimea vieții tale moșii ți i-ai pus în ramă
Ca aminte să-ți aducă de mărirea trecute,
Când pe domnul și prostimea îi dureau aceeași rană
Și-mpreună sângerat-au în onoare și virtute.*

*Când te-ai dus din astă lume în vecia ta cerească
Domnul te-a aprins Luceafăr sus pe boltă-n nemurire,
Iar în urmă ta lăsat-ai, din ce-a limbă românească,
Mierea dulcilor cuvinte, să se facă nepieire.*

***

*Când citesc a tale versuri, bobi de lacrimi de pe geană
Cad pe sufletu-mi ce încă se-ndulcește cu-al tău vers,
Și atunci te văd cu gându-mi ca pe-un sfânt fără prihană
Ce-nsfințește a sa urmă, colindând prin univers.*

***

Dascălilor noștri

*Voi ce-aveți în grai dulceața rostuitelor cuvinte
Ce le puneți ca plămadă într-un suflet de copil,
Din al vostru gând, semințe azi le faceți pentru minte
Să rodească înmiite, pentru vremuri care vin.*

AVRAM IANCU - 200!

Nr.6(46/iunie 2024)

*Ca o flacără vă ardeți ca să puneți în ființă
Și-n a taințelor inimi sfinte boabe de lumină,
Iar fântâna vieții voastre apă vie însfințită
Următorilor le deie, că sunt cruzi și fără vină.*

*La puțini statui va face viața asta hăituită
Ce-n nevoi și suferință vă va arde ca pe-o iască,
Voi, crescuți în demnitate într-o lume prea grăbită,
Sunteți oastea cea modestă, osândită să trăiască.*

*Eu v-aseamăn, de-mi dați voie, cu o candelă aprinsă
Care arde tremurată sus pe tâmpile de altare,
Să-nsfințească darul vieții și-ntr-o lacrimă prelinșă
Să adune bucuria, că pe mulți făcut-ați oameni.*

*Când plecați din astă lume înspre cerurile nalte
Să vă faceți roi de stele, împăcați și fericiți,
Toți veți fi trecuți de-a pururi în a vieții lungă carte
Și-n a noastre inimi unde, veți rămâne veșniciți.*

***

Dor și Doină

Motto:

***Eu „DORUL” l-am găsit în, „FOAIE VERDE”
Pe unde veșnicia mi se pierde.***

*Cuvântul DOR și DOINĂ, doar tu îl înțelegi,
Române ce-n trăire ai ale tale legi,
De suflet și de minte, de inimă dictate,
Rotundul lor să-l simtă tot neamul ce ți-e frate.*

*În alte limbi, la alții, al vorbei înțeles,
În minte și în suflet nu dau nicicum un ghes,
Doar noi pe astă humă ades ne-nfiorăm
Când spunem „Dor și Doină” și-n suflete vibrăm.*

*Cuvântul DOR cuprinde simțirea noastră toată,
Când încă ne-nfioară privirea cea de fată,
Când duși suntem departe de țara noastră dragă
Și gândul ni-i la dânsa, mai toată ziua-ntreagă.*

*Când moși bătrâni întoarcem viața noastră-n gând
Și stăm postăți de timpuri acolo, rând la rând,
Când am dori ca ceia ce-acuma-s duși în moarte
Cu noi să fie-aicea și nu în ceea parte.*

*

*Când DOINĂ zicem încă, în suflet fiecare
Îmi simte o durere în picurări de jale,
O ducere cu gândul la cel de-acum e dus,
Speranța ce din caier s-a tors demult pe fus.*

*E mai întotdeauna durere și suspin,
Nostalgică visare în chinga unui chin,
O pierdere ce încă ți-aduce întristare,*

O clipă nepierită ce nu se vrea-n uitare.

**

*Să știți că până încă avem în noi un DOR
Și-o DOINĂ să le ducem cu noi în viitor,
Avem în noi simțire lăuntrică, curată
Și-om fi români de-apururi, cu tot ce-am fost odată.*

***

*Când spui: „Mi-e Dor de tine” și-o boabă lăcrimată
Va umezii o geană la fel ca altădată,
Cuvântul cela vine din suflet și simțire,
Din inimă și minte, te umple de iubire.*

***

Țineți limba nepierită

*Moșii noștri, înțelepții, pusu-ne-au în gând povață,
Să-nvățăm că doar credința și cea limbă țin în viață
Neamul nostru din-ceputuri, până-n ziua de apoi,
Ca să fim pe huma noastră și în bine și-n nevoi.*

*Că doar limba și credința dau speranță și putere
C-al nost neam, ce-i vechi cât lumea, niciodată nu va pieri,
Iar de-om ține între graniți pe acei care vorbesc
Limba noastră strămoșească, vom ajunge în ceresc.*

*Numai limba românească are-n ea cuvântul DOR,
Ce doar noi îl înțelegem, îl simțim, ne poartă-n zbor,
Ne ridică în tăria cerului cel înșfînțit,
Ne alintă, ne mângâie în smerit și-n fericit.*

*Și-apoi câte mii cuvinte cu-alte mii de înțelesuri
Dau în rând din fiecare minunate alte sensuri,
Ce fac limba noastră vie, dulce ca o primăvară,
Ce de-oalinți în al tău suflet, ții în tine o comoară.*

*MAICĂ, DOINĂ, NEAMUL, ȚARA, HUMA, toate-s lăcrimate
Și cu viața noastră-ntr-una din vechime-s apărute,
De-asta marile cuvinte au în ele cea putere
Ce ne fac eroii zile, când ea, patria, ne-o cere.*

*Țineți limba nepierită, țineți datina străbună,
Țineți sfinte obiceiuri de din vremea cea bătrână,
Și păstrați dulceața limbii, ceea veche, din-ceput,
Ca să știm că suntem umbra timpului pe-aici trecut.*

*

*Limba noastră românească e un figure de miere,
Dați-i sfântă-nchinăciune să își ia din noi putere,
Că de-o ținem în onoare, în curat și în cinstire,
Fi-vom ici, pe huma asta, timp lungit, spre veșnicire.*

***

Dovezi de viețuire

*Istoria străveche, aceea adevărată,
Stă-n limba cea vorbită de bunii mei moșneni,*

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 6 (46/iunie 2024)

*În semne încifrate în lut sau pe vreo piatră,
La sfânta Tărtăria, Dârjov, ori Cucuteni.*

*Pe-atunci, în vechea lume, cuvântul era lege
Și în puține semne puneai un legământ,
Vreo vrajă, imn de slavă, ori fapta unui rege,
Blesteme ce dușmanii să-i bage în mormânt.*

*În datini și-obiceiuri stau zile însemnate
Anume dară puse să ținem bine minte,
Ne fie de-o schimbare, de-un hram, de sănătate,
Să știm ce-a fost în urmă și cum o fi 'nainte.*

*Așa era viața pe-atunci, în cele timpuri,
Un semn, erau cuvinte spunând ceva anume,
Porecla ta și locul erau însemn de neamuri,
Iar fapte mari făcute, te încinșteau c-un nume.*

*Ascunse în legende, în mituri, în povești,
În vechile balade se tăiniuesc adânc
Eroi din cele timpuri din spițele-omenesți,
Ce în al lor pomelnic, bucăți de vremuri strâng.*

*Citește-le cu grijă, că ele îți vor spune
Cum fost-a a lor viață, în timpul cela scurs,
Eroii și-a lor fapte din vremile bătrâne
Ce-n fila de poveste, e adevăr ascuns.*

*Învață și păstrează în țandără de minte
Minunile acestea, istorii curgătoare,
Ele-s dovadă vie, de ce a fost 'nainte,
De cum prin astă lume, trecut-am în urcare.*

***

Vorba veche, bătrânescă

*Mi-e dor de-o vorbă veche, bătrânească
Ce are-n ea atâtea înțelesuri,
Rămasă din cea limba strămoșească
Cu tâlcul ei vrăjit, plin de eresuri.*

*În ceea vorbă-i multă-nțelepciune
Ce-au adunat-o-n veacuri de gândire
Strămoșii făcători de fapte bune
Ce au acum în ceruri izbăvire.*

*Nici nu gândim ce-avere ne lăsară
Și ce comoară-n grai e tănuită,
Că vorba cea bătrână-i floare rară,
Ea înstelând cea limbă ce-i vorbită.*

*Prin ea legăm trecutul de departe
Cu mersul zilei cele-i de acum,*

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 6 (46/iunie 2024)

*De-o mai vorbim nimic nu ne desparte
De-al nostru început, pe-acesta drum.*

*Bătrâna limbă fie-ne ca moaște-n
Biserica vorbirii românești,
Prin ea oricine-n lume recunoaște
C-aici am fost din timpuri strămoșești.*

*Că VATRA-i vatra noastră din-ceputuri,
Că MOȘUL CEL BĂTRÂN e Dumnezeu,
Că DORUL nostru-i numa-n aste luturi,
Că STRUNGA și RĂBOJUL am doar eu.*

*Că aceia TROACĂ, fosta-mi scăldătoarea
Și-n COPĂRȘĂU m-or duce-n ȚINTIRIM,
Că MUMA e atoateștiutoarea
Și-n fața lui IO, eu doar mă-nchin.*

*Țineți la limbă, HASNĂ să vă fie
Când mi-o GRĂIȚI, că bine îmi alegeți,
Că-n rai de-ajungeți, ca să-mi fiți vecie,
Cu ai bătrâni puteți să vă-nțelegeți.*

***

Eminescului mărire (4)

10 episoade-n, 10 zile-n, 10 poezii

O clipă doar gândind la tine

*Într-un rând de poezie, tu, mărite Eminesc,
Ale noastre toate simțuri înălțat-ai la ceresc,
Să gustăm dumnezeirea ce ai pus-o în cuvânt,
Să-nfiori un suflet care, trecător e pe pământ.*

*Ale tale fost-au toate în a ta copilărie:
Cea pădure arămită, frunza galbenă din vie,
Șipotul cu apa-i rece, crângul cela înflorat
Și poveștile pe care niciodat nu le-ai uitat.*

*Tu ne-ai dus, întorși cu gândul, în cea vreme de-nceput
Când strămoșii noști jertfelnici erau vetrei noastre scut,
Când iubirea de moșie era viața dată vamă,
Când sub umbră de credință, de nimic n-avut-am teamă.*

*Toate tu le-ai pus măestru în lungimea unui vers
Ce cuprins-a-n el pământul, nesfârșitul univers,
Bolta noapți înstelate cu luceferii în roi
Și iubirea unei fete, pământene ca și noi.*

*Nimeni n-a știut ca tine ce-i iubirea-adevărată,
Cât divin și cât durere-i într-o lacrimă de fată,
Ce-i genunea care naște universul din nimic,*

AVRAM IANCU - 200!

Nr.6(46/iunie 2024)

Și cum el, cât e de mare, stă în degetul tău mic.

*

*Har ți-a pus în a ta minte Domnul nostru din ceresc
Să fii steaună lucitoare peste-ntinsul omenesc,
Să ne pui, cu-a noastre toate, într-un vers de poezie,
Și din ce suntem nimicuri, tu ne fă să fim, vecie.*

*Noi, întinători în toate, într-o rugă lăcrimată
La Măritul îi vom cere, deie-ți veșnicia toată,
Să rămâi în scânteiere pe întinsul Lui ceresc,
Câtă viață încă fi-va, pe aicea, prin lumesc.*

***

Tu, mare domn al Limbii Românești

*Tu MARE DOMN al Limbii Românești
Ce-n noi ai pus fior și nostalgie,
Cu-n vers ne-ai dus prin lumile cerești
De la izvorul lor, spre veșnicie.*

*Să știm că pe acol', prin nesfârșituri
Sunt alte legi ce-s greu de înțeles,
Pe care noi le-am întrupat în mituri
Ce minții noastre dau adesea ghes.*

*Tu ne-ai întors trăirea în pruncie
Să mai simțim cum fost-am la-nceput,
Să știm că-n puritate-a fost să fie
Curatul vieții-n care-am încăput.*

*Apoi ca taină, tu ne-ai dat iubirea
Să ne-nfioare simțul omenesc,
Divinul să ne-mbete fericirea
Și să ne-nalțe sufletu-n ceresc.*

*Și ne-ai purtat prin crânguri și pădure
Să ne-ndulcim simțirea cu senin,
Să știm că frumusețea-n veci purure
Îmi stă și-n firul ierbii, de-l privim.*

*De suntem slabi, tu datu-ne-ai puterea
Purtându-ne în lupte cu-a mei Buni,
Ca-n mari Columne să ne spunem vrerea
Cum au făcut vitejii mei, străbuni.*

*În vers ți-ai pus din suflet lăcrimare
Să-i picuri pe acei ce pățimesc,
Să mi-i înalți pe rând, pe fiecare,
Din păcătoasa tină, spre ceresc.*

*

*Tu MARE DOMN al Limbii Românești
În suflet te vom face veșnicie,*

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 6 (46/iunie 2024)

*Că tu de-apururi, Eminesc ce-mi ești
Vei fi în viața mea, jertfelnicie.*

***

Veghetorii

*Cu Vieru, stă alături bunul nostru Eminesc
Și-amândoi, unul la altul, versurile își citesc,
Cum le vin din a lor suflet, ori din inimă și gând,
'Nălțătoare-nfiorate, curgătoare, rând la rând.*

*Ele cântă neamul, țara și piciorul ăst de plai,
Tot ce pus-a-icea Domnul fie gura cea de rai
A cuibarului în care lumea noastră a-ncăput,
Din a negurelor vreme și din timpul de-nceput.*

*Versul lor e miere-lapte, e sămânță de divin,
Șoaptă parcă pus-a Domnul în cuvântul lor sublim
Să-nfiore-a noastre simțuri, să ne urce în visare,
Ca citindu-le să ardem, ca o sfântă lumânare.*

*Doamne, ține-i lângă tine candelă mereu arzânde
Să vegheze-n veșnicie sufletele noastre blânde,
Să ne-nflăcăre iubirea și curaj ne de-a mereu
Când ajungem, ca acuma, să ne fie drumul greu.*

*Să ne spună cine fost-am ca să pună-n noi putere,
Să răzbim prin aste timpuri, să ne facem sfânta vrere,
Și uniți să ținem neamul, țara mai presus de toate
Că-n nevolnicele timpuri doar așa pe-aici se poate.*

*Să fim iar ce-am fost odată, fala lumi-n vrednicie,
Nu stăpâni mereu vremelnici peste-ntinsa cea moșie
Ce din tată-n fiu lăsată-i ca avere moștenită,
Nouă fie-ne de-a pururi, chiar de Domnul sorocită.*

*Și să fim, ca și odată, buni cu ceilalți, iertători,
Nu mereu din veac în veacuri, cap plecat și răbdători,
Să ne știe-mprejurimea că aici suntem stăpâni
Și că locul ăsta nu e, sat pustiu și fără câini.*

*De-asta ține-mi-i Mărite pe cei doi împreunați,
Veghetori de neam și țară și de-apururea buni frați,
Că de ei îmi e nevoie în aceste timpuri grele,
Când suntem iar la strâmtoare, păcătoși cu multe rele.*

***

Mulțumire

*Cum de oare încăput-au în scurtimea unui vers
Câte taine tu cuprins-ai din adânc de univers,
Câte doruri, cât simțire, cât nălțare spre ceresc,*

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 6 (46/iunie 2024)

Pusu-ți-ai în al tău suflet, nemurite Eminesc.

*Tu le știi ca nimeni altul, fiindcă toate le-ai simțit
Și-n căușul minții tale, puse-n slove, rânduie,
Ni le-ai dat să ne-nfioare vremi ce fi-vor nemurire,
Iar în ele Domnul pus-a, boabă de dumnezeire.*

*Gândul tău a fost n-aintea câtor multe n-am știut,
Simțul tău a fost simțirea lumi-n care-am încăput,
Că tu har primit-ai încă din înaltul ăst ceresc,
Să-nfiori cu a ta slovă, păcătosul omenesc.*

*Tu ai ars făclie vie, în scurtimea vieții tale
Să ne-arăți cum doar iubirea e a lumii veșnic cale,
Și că-n cerurile vaste sunt minuni dumnezeiești,
Iar aici, prin tina noastră, păcătoase firi lumești.*

*Pentru Sine, Iertătorul, te-a luat să-i fii o liră,
Să-i încânți a Sale gânduri privegheați de o feștilă,
Să-i fii iară Zburătorul coborând din înălțimi,
Să-nfioare-n nopți de taină, preacuratele iubiri.*

*

*Mintea mea n-are cuvinte ca în gând să-ți mulțumescă
Pentru toate cât făcut-ai în trăire-ți cea lumească,
Așa-dară, te voi pune într-un bob de lăcrimare
Când citind a tale versuri, tu mă urcă în visare.*

***

Judecată

*Pe Eminescu-n lanțuri de robie
L-au dus să-i facă aspră judecată,
Ca numele să-i facă pomenire
La viața ce-au găsit-o vinovată.*

*C-a instigat să ținem la moșie
Că-n ea ni rădăcina sănătoasă,
De-acol veni-va încă bărbăție
De la străbunii cei căzuți sub coasă.*

*Că ne-andemnat ne fie dor de țară
De multe pustiite, dar întregă,
În jalea doinei s-o cântăm în vară
Și mult ne fie încă nouă dragă.*

*Apoi că ne-a purtat prin ceruri'nalte
Ca să gustăm din fructul nemuririi,
Să știm și alte taine numărate
Ca să-nțelegem jocul nepieirii.*

*Că a furat săruturi și iubire,
Și-arama la pădurea de stejar,*

AVRAM IANCU - 200!

Nr. 6 (46/iunie 2024)

*Să-mi facă poeziei dăinuire
Topindu-le pe toate-n dor și jar.*

*Că fost-a vrăjitor și că-n magie
Copil nevinovat mi s-antrupat,
Preumblător prin câmpuri c-an pruncie
De nimenea acolo tulburat.*

*Iar jurii nemiloși i-au dat sentință
Ulei să-mi fie-n candela visării,
Să ardă ne-ncetat în cea ființă
Pâ-n s-o topii în moartea învierii*

***

Iubindu-te-ndrăgindu-te

*Tu steaua mărilor,
Luceafăru-nserărilor,
Lumina veacurilor
Care-au trecut,*

*Făne-nceput
Citindu-ți gândurile,
Iubindu-ți cânturile,
Simțindu-ți dorurile*

*Ce le-ai avut
Și ți-au trecut,
Înfiorându-te,
Smerindu-te,
Căindu-te,
Că n-ai putut
Să fi avut,
Toate pământurile,
Cu toate cerurile,
Și toate mărilor
Să le păzești,
Să le-mblânzești,
Să le-ndulcești,
Cu dragostea ta.*

*Seca-vor mărilor,
S-or stinge zorile,
Veni-vor uitările
Peste pământ.
Da-n al nost' gând,
Mereu tu stând
Ne fi-vei sfânt,
De închinat,
De lăudat,
De neuitat
Vecii la rând.*

Cetatea Cavalerilor

Coordonator: Colonel Dr. Constantin MOSINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
Editura Tipo MC, Oradea, 2020
Cartea Mea, e și a Tal ISSN 2734-6889; ISSN_L 2734-6889

AVRAM IANCU - 200!

***

Reîntorsul

Motto

*Din teiul neuitării înflorit
Înmiresmată ploaie mi se cerne,
Să plângem cel Luceafăr nemurit
Plecat în amintire, prea devreme.*

*Rătăcitor prin Căile Lactee
Spre stele ce se văd ori au apus,
O clipă s-a oprit din drum să-mi steie
De vorbă cu Măritul, colo sus.*

*Să-i spuie câte multe îl apasă,
Și ce bolnavă-i lumea părăsită,
Ce dor i-o fi de-acum de sfânta-i casă,
De cel izvor, de iarba înverzită,*

*De fata ce i-a dat o sărutare
Făcându-i fericirea înmiută,
De marea necuprinsă-n legănare,
De lacul din pădurea adormită,*

*De viața lui trăită în durere,
De cei străbuni din mituri care-l cheamă,
De Doina noastră veche, unsă-n miere,
De luncile-n florite fără seamă.*

*Măritul îl ascultă, și îl doare
Că mi l-a pus devreme-n veșnicie,
Porunci a dat, din ceruri să coboare
Și-n noi sălaş să-și cate, vremi o mie.*

***

Hoț de vise

*Pe lângă plopii fără soț
Trecut-a Eminescu ieri
Și pe furiș, dibaciul hoț
S-a dus să fure primăveri*

*Și-o floare-albastră din grădină
Și-arama codrilor de fag
Și un Luceafăr de lumină
Și-o fată ce-l așteaptă-n prag*

*Și-un vers din doina întristată
Și o crăiasă din povești
Atât de fragedă luată
De Cupidon, cel îndrăzneț.*

Și viața sa, cea scurtă clipă

Cetatea Cavalerilor

Coordonator: Corneliu Dr. Căpăruș
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cio
Editura Tipo MC, Oradea, 2020
Cartea Mea, e și a Ta! ISSN 2734-6889; ISSN_L 2734-6889

AVRAM IANCU - 200!

Nr.6(46/iunie 2024)

*Și doruri ce s-au risipit
Și mari iubiri trăite-n pripă
Într-o clepsidră de argint.*

*Și anii săi de fericire
Și timpul-acela necuprins
Și un crâmpei de nemurire
Și-un colț de rai, trăit în vis.*

*Și un sărut cât o vecie
Și-o lacrimă de dulce rouă
Și-o clipă-amară de iubire
Trăită-n doi, sub lună nouă.*

*Cu toate astea ce-a furat
S-a dus purtat de dor în vânt,
Mi le-a topit în gând curat
Și le-a turnat într-un cuvânt.*

*Tu, Eminescu, hoț pribeag,
Mai vin' la noapte de mă fură,
Te-oi aștepta cu dor și drag
S-aud un vers din a ta gură.*

*Voi spune la vecinii mei
Că stai ascuns în amintire
Și parfumat cu flori de tei
Te-ai dus pe valuri de iubire.*

***

Eminescu e cu noi

*După sfințirea bustului Eminescului
de la Mănăstirea din orașul Sărmaș
Jud.Mureș*

*Acum, că suntem singuri, veniți puțin aproape
Ca să vă spun că-n voie am petrecut în noapte
La sfânta mănăstire cu toții împreună
Și cântece cânta-am ținându-ne de mână.
Și îmbiat de gazde, așa cum e firesc,
La masa noastră-ntinsă chiar domnul Eminesc
A cobort din soclu de ziua dumnealui
Lăsându-și cea scurteică-n chilie, într-un cui.
Și cu-n pahar în față, din vinul bun, popesc,
Am povestit de toate ce încă-s în lumesc.
Apoi, când cel luceafăr a scânteiat în noapte,
Când vinul ne făcut-a ca să vorbim în șoapte,
El dusu-s-a-n rotire spre lumile de vis,
Luceafăr să se-aprindă, pe cer de necuprins*

***

Va urma